

דף צו.

או"ה סימן שמו עטף א

עין משפט ב.

- א. מן התורה אינו חייב בהוצאה אלא המכניס מר"ה לרה"י או המוציא מרה"י לרה"ר, וכן המושיט וזורק מאחד לשני^פ, אבל חכמים אסרו^צ גם מכרמלית לרה"י או לרה"ה או מהם לכרמלית. אבל ממקום פטור מותר להכניס ולהוציא^ק ממנו לרה"י ולרה"ה ומהם לתוכו.
- ב. העומד ברה"י^ר ומוציא או מכניס או מושיט או זורק לרה"ה דרך מקום הפטור או להיפך חייב, וכן לא יעמוד^ש אדם על מקום הפטור ויקח חפץ מידו^ת של אדם שעומד ברה"ה ויתן אותו לידו של מי שעומד ברה"י או להיפך.
- ג. להחליף מקום חפץ דרך מקום פטור מרשויות דרבנן יש אוסרים^א, ויש מתירים.

פ. שבת דף ו' ודף צ"ו, ועיין בסי' שמ"ז ובמ"ב ס"ק ח' לענין מושיט מרה"י לרה"י ורה"ה באמצע.

צ. שהכרמלית דומה קצת לרה"ה שאין בה מחיצות, ומ"מ לאו ר"ה כיון שאין רבים הולכים שם ואסרו גם מרה"י לכרמלית ולהיפך שלא יבאו להתיר מכרמלית לרה"ה וחדא גזירה היא, מ"ב אות ב'.

ק. וכן להושיט ולזרוק.

ר. היינו שהיה עומד והלך והוציא או הכניס או נשאר עומד במקום זורק או הושיט מרה"י לרה"ה או להיפך חייב דכיון שעשה עקירה ברשות היחיד והנחה ברה"ה או להיפך, ודוקא שלא עמד במקום פטור דאל"כ פטור דעשה ההנחה במקום פטור, ומ"מ אסור גם כך מדרבנן. מ"ב אות ה'.

ש. לאו דוקא המילה "וכן" דכאן אין חיוב כיון שהוא בעצמו עומד במקום פטור נעשה כמו שהניח מעט שם החפץ, אלא רק איסור דרבנן, מ"ב אות ו'.

ת. או מקרקע רשות הרבים לקרקע רה"י.

א. ס"ל דאין לחלק בין רשויות מן התורה לרשויות מדרבנן והוי גזירה חדא, והי"א ס"ל דהוי גזירה לגזירה ברשויות דרבנן. וע"פ הכלל דהלכה כויש בתרא דעת מר"ן השו"ע להתיר ברשויות מדרבנן רק שיש להחמיר לכתחילה לחוש לאוסרים. כה"ח אות י"ז.